

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Zbigniew Strus

w sprawie z wniosku N. N.

przy uczestnictwie S. N. i J. N.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 czerwca 2007 r.,

zażalenia wnioskodawczyni

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 5 marca 2007 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni od postanowienia wstępnego w sprawie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami jako niedopuszczalną z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia, wskazaną w skardze na kwotę niższą niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 519¹ § 2 k.p.c.).

W zażaleniu wnioskodawczyni wniosła o uchylenie postanowienia oraz nadanie biegu skardze kasacyjnej zarzucając, że podstawą jej odrzucenia była oczywista omyłka zawarta w skardze, dotycząca podanej w niej wartości przedmiotu zaskarżenia i polegająca na wpisaniu w liczbie ją określającej jako początkowej cyfry „1” zamiast „5”, którą skarżąca niniejszym prostuje.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana została przez wnioskodawczynię w apelacji na kwotę 3.500.000 zł. Zaskarżeniem objęte były rozstrzygnięcia negatywne dotyczące następujących przedmiotów majątkowych: udziału w 1/2 części nieruchomości położonej przy ul. P. w K., samochodów osobowych i ciężarowych, 5 kg złota oraz kwoty 3 mln zł. Sąd Okręgowy uwzględnił apelację przez zaliczenie dodatkowo w skład majątku wspólnego 51 sztuk monet dwudziestodolarowych w złocie i 31 sztuk sztabek złotych. W sprawie nie była ustalana wartość przedmiotu sprawy, która we wniosku określona została na kwotę 1.500.000 zł. Wartość ta nie obejmowała przedmiotów o które wnioskodawczyni następnie rozszerzyła wniosek w postaci złota oraz samochodów.

Ten stan rzeczy dostatecznie uzasadnia twierdzenie skarżącej, że określenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę wskazaną w skardze kasacyjnej jest wynikiem omyłki i stanowi oczywistą niedokładność, co z punktu widzenia tego wymagania skargi, zgodnie z art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c., nie stanowi przeszkody do nadania jej właściwego biegu.

Z tych względów orzeczono ja w sentencji postanowienia (art. 398¹⁶ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).